

34.

Bláznivý sen se mi nezdál jen před odjezdem do Blížejova, ale i první noc na prázdninách. Byli jsme na výpravě, už bylo krásné počasí, teplíčko. Myslím, že jsme se toulali někde na Křivoklátsku. V pátek večer jsme všichni i s dětmi přespali pod takovým přístřeškem či altánkem nedaleko zavřené výletní restaurace. V sobotu večer začalo pršet, a tak jsme se vrátili na místo včerejšího noclehu, avšak ouha. Byla tu zaparkována spousta aut, v hospodě to hučelo jako v úle, spát se tu rozhodně nedalo. Už byla tma, když jsme se vydali něco hledat. Došli jsme k budově, o které jsme věděli, že je to Dům dětí a mládeže. Všude byla tma, tak jsme se tam vloupali, že teda jako přespíme pod střechou. Šli jsme po schodech dolů a pak nějakou temnou chodbou, když tu najednou se za dveřmi ozvaly ženské hlasy a cinkání skleniček. Dali jsme se na zrychlený ústup, aby nás někdo nechytil. Já utíkal poslední a najednou jsem před sebou uviděl Želvu v šatech, jak leze po čtyřech. Ptal jsem se jí, co to vyvádí a ona jen ukázala na malé červené světýlko a odpověděla, že je tam čidlo jakéhosi alarmu a to se musí podlézt.

„Prosím tě jakejpak alarm!“, já na to a proběhl jsem chodbou. Samozřejmě se ozvalo šílené houkání, my stačili vyběhnout ven do tmy a pak jsem se probudil, takže ani nevím, jestli nás chytili.

Wimpy, 24.4.2006